

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou v právní věci

žalobce: X

zastoupen advokátkou Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou
Husovo náměstí 139, 584 01 Ledec nad Sázavou

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
Žerotínovo náměstí 449/3, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2025, čj. JMK 162360/2025,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 18. 11. 2025, čj. JMK 162360/2025, *se ruší* a věc *se vrací* žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný *je povinen zaplatit žalobci* na náhradu nákladů řízení částku 15 269 Kč k rukám jeho zástupkyně Mgr. Rebeky Mořovské Židuliakové, advokátky, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce dostal pokutu jako provozovatel pěti vozidel, jejichž řidiči celkově osmnáctkrát porušili zákon. Šlo mj. o nezaplacené parkovné. Podle žalobce řidiči jeho vozidel neměli povinnost ho hradit, pokud na místě nebyl parkovací automat a z dopravního značení nebylo zřejmé, jakým způsobem lze parkovné uhradit. Tyto námitky podle soudu nebyly důvodné. Soud však zjistil v rozhodnutí vadu, pro kterou musel zrušit rozhodnutí žalovaného: ten při svém rozhodování nesprávně reprodukoval dva výroky z rozhodnutí

magistrátu, o nichž tak rozhodl bez opory ve spise. Tuto vadu bude mít žalovaný možnost napravit v dalším řízení.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Žalobce je provozovatel pěti motorových vozidel. Městská policie v Brně zjistila celkem 18 dopravních přestupků spáchaných řidiči těchto vozidel. Totožnost žádného z nich se nepodařilo zjistit. Magistrát města Brna („magistrát“) proto vyzval žalobce jako provozovatele vozidel k úhradě určené částky nebo ke sdělení totožnosti řidiče. Žalobce částku neuhradil a řidiče neoznačil. Magistrát proto následně zahájil řízení o přestupcích provozovatele vozidla a uznal žalobce vinným z přestupků provozovatele vozidla rozhodnutím ze dne 14. 8. 2025, čj. OPD-82512/25-199 („rozhodnutí magistrátu“).
3. Přestupky spočívaly zejména v neoprávněném parkování v rezidentních parkovacích zónách (celkem 13 případů spáchaných řidiči tří vozidel), stání na chodníku (jeden případ), vjezdu do míst se zákazem vjezdu (dva případy) a porušení zákazu zastavení (dva případy). Policie přestupky zjistila při fyzické kontrole dopravy a v některých případech také pomocí automatizovaných technických prostředků používaných bez obsluhy. Magistrát uložil žalobci pokutu ve výši 14 000 korun.
4. Žalobce se proti rozhodnutí magistrátu odvolal. Namítal, že relevantní dopravní značky k parkování nestanoví konkrétní povinnost, jejíž nesplnění mohl magistrát postihovat. Automat na uhrazení parkovného nebyl nikde k dispozici a značení neuvedlo alternativní formy uhrazení parkovného. Uvedl také, že jedna ze značek byla v Brně umístěna nezákonně a magistrát ani v některých případech neprokázal, že byl použit automatizovaný technický prostředek bez obsluhy. Dále zpochybnil, že jedno z vozidel stálo na chodníku, protože se na místě odstranil obrubník a nyní tam byl vjezd. Navíc se ani nejednalo o stání, ale zastavení vozidla.
5. Žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí magistrátu potvrdil rozhodnutím ze dne 18. 11. 2025, čj. JMK-162360/2025 („rozhodnutí žalovaného“). Podle něj výroky rozhodnutí obsahují dostatečný popis jednotlivých přestupků. Dopravní značení požívá domněnku správnosti a řidiči je musí respektovat. Skutkový stav považoval za dostatečně prokázaný z fotodokumentace a dalších podkladů. K námitce o automatizovaném technickém prostředku žalovaný uvedl, že z oznámení o podezření ze spáchání přestupku vyplývá, že přestupky policie zjistila právě jeho prostřednictvím. Fotodokumentace a pasport komunikací prokazují, že vozidlo v jednom z případů skutečně stálo na chodníku. U ostatních skutků podle něj z podkladů vyplývá neoprávněné stání v rezidentních parkovacích zónách nebo porušení zákazu vjezdu.

III. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

6. Žalobce zpochybňuje všechny zjištěné přestupky, které se týkají neoprávněného parkování v rezidentních zónách. Dopravní značení nestanovilo konkrétní povinnost, kterou by mohli řidiči porušit. Parkovací místa byla označena dopravní značkou *IP 13c – Parkoviště s parkovacím automatem* („značka“). Tato značka podle vyhlášky č. 294/2015 Sb., o pravidlech provozu na pozemních komunikacích („vyhláška“) označuje placené parkoviště. Doplnily ji dvě dodatkové tabulky, z nichž jedna označovala číslo parkovací oblasti a druhá obsahovala text *Zóna C v pracovní dny 17–6 h s oprávněním nebo po zaplacení ceny na místě*.

7. Tato formulace neobsahuje jasnou instrukci, jak má řidič parkovné uhradit. Značka označuje parkoviště s parkovacím automatem, ale na místě žádný parkovací automat nebyl. Řidič proto podle žalobce nemohl splnit povinnost zaplatit parkovné na místě. Žalobce dodává, že i kdyby bylo možné parkovné zaplatit jiným způsobem, například pomocí mobilní aplikace nebo SMS, měla tato informace vyplývat z dopravního značení. Tyto informace z dopravního značení nevyplývaly a žalobce tak neměl jasné pokyny k tomu, jak svoji povinnost splnit.
8. Správní orgány dále ve dvou případech vjezdu do míst se zákazem vjezdu neprokázaly použití automatizovaného technického prostředku bez obsluhy. Ve spise se nacházejí pouze fotografie z kamerového systému. Z nich nelze dovodit, že systém fungoval automatizovaně a bez zásahu obsluhy. Žalobce nesouhlasí s vypořádáním této námitky v rozhodnutí žalovaného. Ten pouze odkázal na oznámení policie, aniž by sám zkoumal fungování technického prostředku. Žalovaný měl zjistit jeho technické vlastnosti, provést odpovídající dokazování a vysvětlit, proč jej považuje za automatizovaný prostředek bez obsluhy. Navíc pokud by šlo o automatizovaný technický prostředek, tak Městská policie Brno měla zveřejnit informaci o jeho umístění (§ 24b odst. 2 zákona o obecní policii). Ze správního spisu podle žalobce nevyplývá, že policie tuto povinnost splnila.
9. Žalobce pak zpochybňuje důkazní hodnotu fotografií u přestupku spočívajícího ve vjezdu do zakázané zóny. Na fotografiích, které zachycují porušení dopravní značky, není čitelná registrační značka vozidla. Na fotografii, kde naopak registrační značka čitelná je, pak podle žalobce není patrné porušení dopravního značení. Fotografie proto podle něj neprokazují, že přestupek spáchalo právě jeho vozidlo.
10. **Žalovaný** trvá na správnosti napadeného rozhodnutí. K námitce o dopravním značení uvádí, že dopravní značka požívá presumpci správnosti. Řidič ji musí respektovat, dokud příslušný orgán nerozhodne o její nezákonnosti. Pokud řidiči nevěděli, jak zaplatit parkovné, měli podle žalovaného vědět, že povinnost stanovenou dopravním značením nesplnili a neměli na místě parkovat.
11. Městská policie Brno zjistila dva přestupky automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Tuto skutečnost podle žalovaného dokládá oznámení o přestupku i protokol o činnosti systému organizace a bezpečnosti dopravy, který je součástí správního spisu. Informace o provozu systému sledujícího vjezd do centra Brna lze zjistit na internetových stránkách města. Žalovaný soudu zaslal kopii printscreenu počítačové obrazovky, kde tyto informace jsou. Podle žalovaného tak Městská policie Brno splnila povinnost zveřejnit informaci o umístění automatizovaného technického prostředku.
12. K námitce týkající se fotografie u přestupku spočívajícího ve vjezdu do zakázané zóny žalovaný uvádí, že snímky zachycují jednu jízdu vozidla v časovém rozmezí několika sekund. Jednotlivé fotografie podle něj pořídily různé kamery. Fotografie proto podle žalovaného dostatečně prokazují, že vozidlo žalobce do zakázané oblasti vjelo.

IV. Posouzení věci

Rozhodnutí žalovaného neodpovídá dvěma výrokům rozhodnutí magistrátu

13. Rozhodnutí žalovaného v části nesprávně reprodukuje výroky a skutky, o nichž magistrát vedl řízení v prvním stupni. Ze spisu a z prvostupňového rozhodnutí plyne 18 samostatných skutků. Žalovaný však dva z nich v odůvodnění sloučil do jediného, který nemá oporu ve

spise, a současně vytvořil další skutkovou variantu, která rovněž nemá oporu ve správním spise. Rozhodnutí žalovaného je proto v této části nepřezkoumatelné.

14. Řízení ve správním soudnictví ovládá dispoziční zásada a soud přezkoumává napadené rozhodnutí zpravidla v mezích žalobních bodů. Současně však platí, že k nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí soud přihlédne i bez výslovné žalobní námítky, brání-li tato vada přezkumu rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2020, čj. 3 Afs 67/2018-32). Ve věcech správního trestání se řízení vede pro určitý skutek a po celou dobu řízení musí být zachována jeho totožnost. Jinými slovy, správní orgány nemohou v průběhu řízení pracovat s jiným skutkem, než který byl předmětem řízení v prvním stupni.
15. Rozhodnutí magistrátu popisuje všech 18 skutků jednotlivě a v souladu s podklady založenými ve spise. Rozhodnutí žalovaného však poté na rozhodnutí magistrátu nenavázalo chirurgicky přesně. Aby soud byl konkrétní, tak Magistrát ve výroku XV rozhodl o přestupku vozidla s registrační značkou X, který byl spáchán dne 19. 8. 2024 v 21:06 na ulici Masarykova. Žalovaný však zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí magistrátu i ve vztahu k tomuto výroku XV, který se podle něj ale týkal přestupku vozidla X spáchaného dne 20. 8. 2024 v 20:53 na ulici Biskupská. Výrok rozhodnutí žalovaného tedy v rozsahu týkajícím se výroku XV rozhodnutí magistrátu nesedí, pokud jde o místo, den i čas přestupku.
16. Podobně magistrát ve výroku XVI rozhodl o přestupku vozidla s registrační značkou X, který byl spáchán 20. 8. 2024 ve 20:53 na ulici Biskupská. Žalovaný však poté zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí magistrátu i ve vztahu k tomuto výroku XVI, který se podle něj ale týkal přestupku vozidla s registrační značkou X, spáchaného 21. 9. 2024 v 19:13 na ulici Bašty. Výrok rozhodnutí žalovaného tedy v rozsahu týkajícím výroku XVI rozhodnutí magistrátu opět nesedí místně a časově.
17. Žalovaný konkrétně ve vztahu k výroku XV rozhodnutí magistrátu smíchal jeho výrok XV a XVI. Z výroku XV použil registrační značku vozidla a z výroku XVI datum, čas a místo spáchání přestupku. Ve vztahu k výroku XVI ponechává registrační značku, ale uvádí zcela nesprávné datum, čas a místo přestupku.
18. Nejde přitom o pouhou stylistickou nepřesnost nebo nevýznamný překlep. Žalovaný tím změnil skutkový obraz věci v části, která je významná pro posouzení části žalobních námitek, protože oba výroky rozhodnutí magistrátu (XV a XVI) byly jejich předmětem, třebaže z jiných důvodů (použití automatizovaného technického prostředku bez obsluhy a důkazní hodnota fotografií). Tato jeho změna však nemá oporu ve spise. Soud přitom nemůže tuto vadu překlenout tím, že si sám zrekonstruuje správné skutky z rozhodnutí magistrátu a nahradí jimi skutkové úvahy žalovaného.
19. Kromě toho žalovaný námitku vztahující se k výrokům XV a XVI rozhodnutí magistrátu (ta směřovala proti použití automatizovaného technického prostředku bez obsluhy) vypořádal odkazem na zcela nesouvisející listiny. Jednalo se o oznámení o spáchání přestupků v úplně jiných dnech: 21. 9. 2024 a 24. 9. 2024. Ani toto vypořádání tedy nemá oporu ve správním spise a jen potvrzuje, že žalovaný při přezkumu nevycházel ze skutků, které byly předmětem řízení v prvním stupni.
20. Rozhodnutí žalovaného je proto v této části nepřezkoumatelné pro rozpor se správním spisem. Tato vada přitom brání věcnému přezkumu žalobních námitek týkajících se použití

automatizovaného technického prostředku bez obsluhy a důkazní hodnoty fotografií zachycujících vozidlo v místě se zákazem vjezdu, protože ty se týkají právě těchto dvou výroků. Proto soud musel napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, aby to vše mohl napravit.

Řidiči nemohou parkovat na placeném místě, aniž by uhradili parkovné

21. Provozovatel vozidla odpovídá za přešupku při naplnění podmínek § 125f zákona o silničním provozu. Podle § 125f odst. 1 se přešupku dopustí tím, že nezajistí, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu. Podle § 125f odst. 2 provozovatel odpovídá mimo jiné tehdy, jde-li o neoprávněné zastavení nebo stání. Zavinění se nevyžaduje (§ 125f odst. 3). Soud proto přihlíží k tomu, zda došlo či nedošlo k porušení povinnosti, tedy jestli řidič vozidla musel uhradit parkovné a tuto povinnost nesplnil.
22. Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu se účastníci provozu musí řídit dopravními značkami. Podle § 23 odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích, může obec pro účely organizování dopravy vymezit oblasti, v nichž lze místní komunikace nebo jejich úseky užit ke stání silničního motorového vozidla pouze za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy.
23. Brno vymezilo takové oblasti nařízením č. 9/2019, které upravuje i způsob placení a prokazování zaplacení. Místa, na nichž řidiči zaparkovali, do těchto regulovaných oblastí spadají. Podle § 23 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích musí být takto vymezené úseky označeny příslušným dopravním značením. V posuzované věci byla tato místa označena dopravní značkou *IP 13c - Parkoviště s parkovacím automatem*. Tato značka podle vyhlášky označuje placené parkoviště a současně odkazuje na režim stanovený místní úpravou provozu. Z této značky tedy vyplývá, že stání je vázáno na splnění stanovených podmínek, typicky na zaplacení parkovného nebo existenci příslušného oprávnění.
24. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 3. 2020, čj. 1 As 412/2019-32, výslovně uvedl, že povinnost hradit parkovné plyne přímo z dopravní značky IP 13c. Současně § 23 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích předpokládá, že obec v nařízení stanoví i způsob placení ceny a způsob prokazování jejího zaplacení. Brno to ve svém nařízení provedlo.
25. Žalobce namítal, že ačkoli byla místa označena jako parkoviště s parkovacím automatem, na místě žádný automat nebyl. Řidič proto nemohl splnit povinnost zaplatit parkovné, protože dopravní značení neobsahovalo jasnou informaci o jiném způsobu úhrady (např. prostřednictvím SMS nebo mobilní aplikace).
26. Soud k této námitce uvádí, že rozhodující je samotná existence povinnosti vyplývající z dopravního značení ve spojení s právní úpravou místního režimu stání. Pokud dopravní značka stanoví, že se jedná o placené parkoviště, je řidič povinen tuto podmínku respektovat nebo na takto označeném místě nestát.
27. Nelze dovodit, že by absence detailní informace o způsobu placení činila právní úpravu neurčitou či nevymahatelnou, pokud je ze značení zřejmé, že se jedná o placené stání. Skutečnost, že dopravní značení neuvádí konkrétní způsob úhrady parkovného, tuto povinnost nevylučuje. Zákon totiž předpokládá, že způsob placení a prokazování platby upraví obec v nařízení podle § 23 zákona o pozemních komunikacích, což Brno provedlo nařízením č. 9/2019.

28. Tento závěr je navíc v souladu s již vysloveným právním názorem zdejšího soudu. Ten v rozsudku ze dne 8. 12. 2022, čj. 34 A 26/2021-29, řešil brněnský režim placeného stání podle nařízení statutárního města Brna č. 9/2019. Dovedil přitom, že povinnost uhradit parkovné plyne z dopravní značky IP 13c ve spojení s místní úpravou provozu. Současně uzavřel, že tato povinnost nezaniká ani kvůli absenci fyzického parkovacího automatu, ani kvůli tomu, že na místě není uveden konkrétní způsob úhrady.
29. Žalobní námitka by mohla být důvodná tehdy, pokud by dopravní značení nebylo dobře čitelné, přehledné nebo by neumožňovalo seznámit se s jeho obsahem. To však žalobce netvrdí.
30. V daném místě a čase tedy z dopravního značení jednoznačně vyplývala povinnost uhradit parkovné, pokud řidič neměl příslušné oprávnění ke stání. Skutečnost, že dopravní značení neobsahovalo konkrétní informaci o způsobu úhrady, nevede k zániku této povinnosti.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

31. Soud z výše uvedených důvodů zrušil rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný bude muset „opravit“ své rozhodnutí, aby odpovídalo výrokům v rozhodnutí magistrátu a ve správním spise, zachovat jejich totožnost a odvolací námitky vypořádat ve vztahu ke každému z nich řádně, přehledně a přezkoumatelně.
32. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu vzniklo právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Výrokem II. tohoto rozsudku soud uložil žalovanému povinnost uhradit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 15 269 Kč.
33. Tato částka se skládá ze soudního poplatku ve výši 3 000 Kč (za podání žaloby) a dále z částky 9 240 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce – příprava a převzetí věci [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu] a podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Odměna za jeden úkon právní pomoci činí 4 620 Kč. K částce 9 240 Kč je třeba připočíst paušální náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby, vždy po 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu).
34. Protože zástupkyně žalobce je plátkyní DPH, náleží k nákladům řízení též částka odpovídající této dani (§ 57 odst. 2 soudního řádu správního), tedy 21 % z částky 10 140 Kč, tj. 2 129 Kč.
35. Celková náhrada nákladů řízení proto činí 15 269 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Rebecky Mořovské Židuliakové, advokátky, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 30. března 2026

Martin Kopa, v. r.
samosoudce